

stode for et Nar siden. Det forekommer mig aldeles klart, at efter de Forhold, som da vare tilstede og som laae for, da Adressen blev vedtagen, kan der ikke være forskellige Meninger om — uagtet jeg desværre har erfaret det modsatte heri Salen — at Ministeriet paa en fuldkommen loyal og ærlig Maade har brugt den Fuldmagt, som Kongen og Folket har givet det, til at forfatte en Fællesforfatning. Deraf er det efter min Mening vel ikke nogen ligefrem Følge — jeg kan ikke indrømme det, uagtet det er paaftaaet — at denne Rigsdag skulde være forpligtet til at sige Ja i dette Dilemma. Det troer jeg ikke. Jeg troer ikke, at en tidligere Rigsdag saaledes kan forpligte en tilkommende, navnlig naar der ligger et Valg imellem. Men da saamange af denne Rigsdags Medlemmer ere de samme, som dengang var tilstede, saa forekommer det mig, at det er aldeles utvivlsomt, at man maatte have fuldkommen god Grund til at antage, at denne Rigsdag, saaledes sammensat, ogsaa maatte komme til at sige Ja, og deraf følger atter, at vi, som vare Medlemmer af den tidligere Rigsdag, naar vi ville være billige, ogsaa maae komme til at sige Ja, og det gjælder jo i dette Tilfælde, som i alle Livets Conflictter, at man ved at handle retfærdigt og billigt ogsaa handler klogt. Af denne min Opfattelse, af denne min Stilling til Fællesforfatningen følger, at det ikke kan være min Sag at forsvare Fællesforfatningsudkastet, som det foreligger. Jeg erkjender tilfulde, at der er Mangler derved. Det er af Alle erkjendt, selv af Regjeringen. Jeg er ogsaa enig med de Herrer fra den anden Side, som meget ivrigt ønske, at der ikke var sat den høie Censur for de directe Valg, som der er. Jeg troer ikke, at denne Censur er nødvendig i Kongeriget, og jeg troer, at den snarere vil virke skadeligt end gavnligt i Hertugdømmerne. Jeg troer, at man derved vil komme til at henvende sig til den Deel af Befolkningen, som paa ingen Maade vil være meest tilbøielig til at finde sig i et Fællesskab med os Danske. Jeg er altsaa i saa Henseende fuldkommen enig med min ærede Ven, Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 3die Kreds (Bloug). Derimod kan jeg paa

ingen Maade være enig med dem, som i denne høie Censur see en absolut Hindring mod at gaae ind paa Udcastet. Jeg kan paa ingen Maade være enig med dem, som sige, at vi paa nogen Maade skade vore Vælgeres Ret. Det forekommer mig forunderligt, at praktiske Mænd, som dog kjende vore Vælgere, som kjende de danske, befindige, rolige Vælgere, at de kunne sætte det op som et Skrammebillede, at man ikke skal turde møde for sine Vælgere. Vi have ikke opgivet vore Vælgeres Ret, thi de have aldrig havt nogen Valgret med Hensyn til Fællessagerne. Nu skulde det dog være mærkeligt, om virkelig Nogen kan troe, at det skulde saare vore Vælgere, naar vi næste Gang og, som Mange i det Mindste have sagt er deres Ønske, snart skulle møde for dem, at vi da sige til dem: I vide, at vi have været nøbte til at opgive en stor Deel af Rigsdagens Myndighed, af den Magt, den havde ifølge Grundloven. Den Magt, vi have maattet opgive, vil i Fremtiden komme til at ligge hos Kongen og hos en Forsamling. Af denne Forsamling ville vore hidtilværende Vælgere komme til at indfætte de 18 igjennem Valgene af Rigsdagen; de Dvrige ville blive Medlemmer, der ere valgte af Kongen og af de andre Landsdele. Men 17 af dem, ja de ville blive valgte af de Fornemme her i Kongeriget. Jeg indrømmer, at saaledes ville Vælgerne opfatte det; de betragte nu engang os 1200 Dalersfolk som de Fornemme. Jeg troer ikke, at man skal være bange for at see Sagen, som den er. Men troer virkelig Nogen, at vore Vælgere, som Forholdene nu ere i Landet, da man er saa kjed af de store politiske Disputer, da man fremfor Alt ønsker, at Rigsdagen skal tage fat paa virkelig praktiske Forhold, troer Nogen, at Vælgerne ville bebreide os det? Jeg kan ikke forstaae det. Jeg veed vel, at min ærede Ven fra Maribo Amts 1ste Valgkreds (Lindberg) igaar kom til at paaberaabe sig en Erfaring, han havde gjort, jeg troer, da han sidst var hjemme. Jeg har jo netop Erfaringer fra de samme Kredse som han, og jeg kan ikke negte, at, saavidt jeg kjender dertil, er det min fulde Overbeviisning, at dersom han kommer til sin egen Valgkreds og skulde komme til at prøve Vælgernes Overbeviisning, saa